

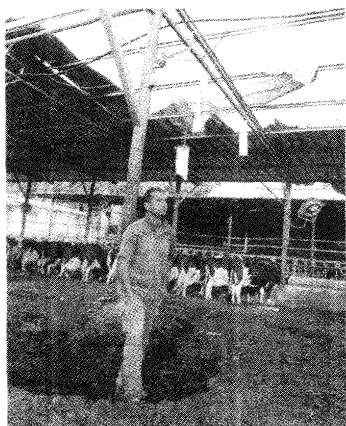

איך עושה פרה

בקיבוץ יפעת חנכו מחדש את מוזיאון הרפת - הפעם עם הפנים לקהל הרחב

פתנים אמנם לא מוותרים, אבל יש לכך מחיר נפשי, הוא אומר. "אני חייב לציין כי לפרות רעש הקסאמים ממש לא מפריע. הן ממשכות לתפקד ולהניב חלב, אפילו יותר מהמכסה". בסיומו של הטקס עלתה על הבמה זמרת ששרה, איך לא, את השיר "לפרה האדומה יש עגלה קטנה חומה", ואחריו את "האוטו שלנו גדול וירוק".

זאת גם ההזדמנות להזמין את המושבניקים המתגעגעים לעברם, להביא לכאן את הילדים ואת הנכדים. מובטח לכם טיור מרגש וחזרה במכונת זמן לעולמות ילדותכם.

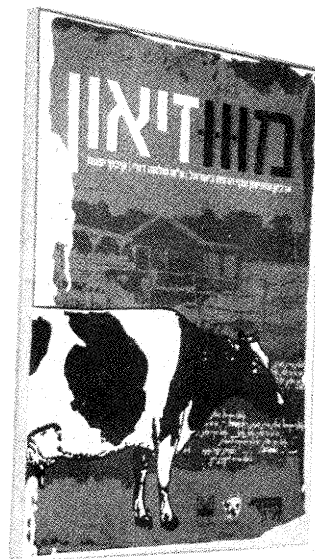
קסאם שנחת ברפת זיקים והרג שלוש פרות

ום לא יחשוב שחלב הוא תוצר תעשייתי, וילך מור כי בתחילת שרשרת החלב ניצבת פרה בשר ודם. גלילי מפרגן לכל ה"אמהות האבות" של המוזיאון. נשתדל לא ליפול למלכודות, וכדי שלא נצטרך להתנצל על כך שלא הזכרנו משהו, נציין רק את ארגון מגדלי בקר להד לב, את מועצת החלב ואת המועצה האזורית עמק יזרעאל, ועם כל האחרים הסליחה. אחריו בירכו ראש המועצה האזורית ירועי אל (אחד האבות) אייל בצור ומנכ"ל מועצת החלב שייקה דרורי, שאמר כי ללא שימור העבר אין טעם כל כך גם לעתיד. כדי להקנות למעמד חשיבות ולהכיר אותו לאקטואליה, הוחלט שהטקס גם יהיה הזדמנות טובה להבעת הערכה של הרפתנים ב"ישראל לעמידתם הנחושה של רפתני עוטף עזה.

מוכדי התאחדות מגדלי בקר לחלב יעקב בבר לחץ את ידי רפי טרייפל, מוכדי הרפת של נחל עוז (את האות הוא יקבל בדואר, משהו פישל והאות לא היה שם). טרייפל מתרגש, ומספר למוזמנים כי ביישובי עוטף עזה פועלות רפתות מהמוצלחות כמדינה, למרות המצב הביטחוני הבלתי נסבל. הרפתנים אינם מוותרים ומטפחים את הענף גם תחת ברד הקסאמים. טרייפל מספר באירוניה כי ממש באותו בוקר, לפני שיצא צפונה לחי נוכח המוזיאון ב"יפעת, היה עליו לרוץ לחדר המוגן באמצע החליבה, כי קסאם נחת די קרוב אליו. "אני מודה, המצב אינו קל, הר

עמי רוז'נסקי

ציולם: דוד עינב

ברי 4 ביוני 1918, לפני קצת יותר מ-90 שנה, נולד שלמה דורי ז"ל, איש אשכולות המזוהה יותר מכל עם ענף הרפת בארץ. ביום הולדתו שצוין החודש נחנך מחדש בקיבוץ יפעת מוזיאון הרפת על שמו.

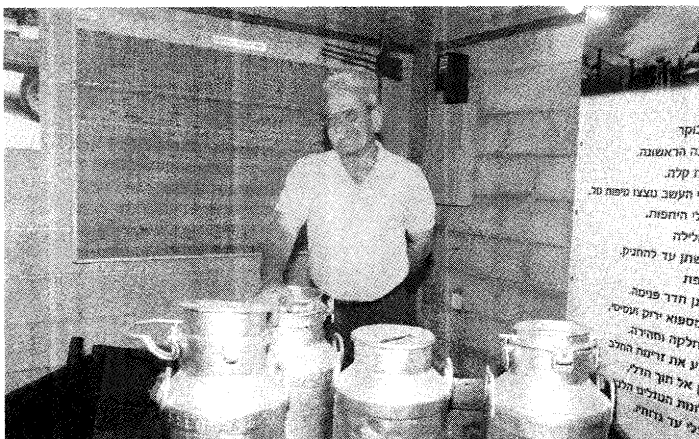
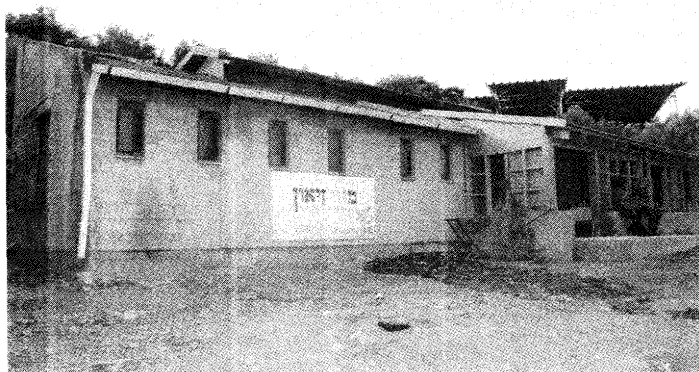
את הטקס הנחה יוחנן מעוז, יושב ראש עמך תת המוזיאון, ובקהל ישבו נציגי הנהגת הענף, בני משפחה, וחברים שעולם הרפת קרוב ללבם. אריה שד"ר, מזרוע שיצא לפנסיה אחרי 36 שנות עבודה, נענה לקריאתו של דורי והצטרף אליו בניהול המוזיאון, שהוקם למעשה עוד בשנת 1987. כשסיים דורי את עבודתו ברפת אחרי עשרות שנים.

בעבר היה המוזיאון רחוס כפרטיים, לא ברדי וק ערוך לביקורי הקהל הרחב אלא יותר לאנשי שי הענף, שהיו מגיעים אליו מכל קצוות הארץ במסגרת ימי ענף, או סתם כדי להראות לנכדים מאיפה צמחה מכונת החליבה.

מאז השתנה המקום. שר"ר: "השינוי, למרות הקושי הרגשי הכרוך בכך, מתבקש, כי הרפתנים כבר לא באים כל כך לטיורים. מה גם שהי עובדים החדשים בענף ברובם אינם דוברי עברית, אלא תאילנדית. כדי שהמוזיאון ימשיך להיות רלוונטי היינו חייבים לשנותו".

רפת מתחילת ימי ההתיישבות, עם קירות בלוי קים ללא טיח, קורות עץ תומכים בתקרה וכו'. כששואלים את שר"ר לאילו מהפרטים שהועלו עכשיו לבידועם, כדי לשחזר את הלל המוזיאון מתחושת הרחוק, הוא מתגעגע? הוא משיב "לכל".

בחוק, בחזית המוזיאון, הוקמה במה קטנה. מעוז מזמין את החברים לשבת. הקהל ברובו מבוגרים. מעוז פותח את הטקס ומזמין את אבנר גלילי, מנהל מוזיאון ההתיישבות של גבת, והוא שוטח את תפיסת העולם של המור ויאו, אשר יהיה מעתה חלק מסיוור שלם יותר שיתחיל במוזיאון ההתיישבות הסמוך, יימשך כאן במוזיאון הרפת, ומכאן ייצא הסיוור לרפת של יפעת ומשם למחלבה, כדי שהנוער של הי

אריה שד"ר מביין שצריך לשנות, אבל הלב כואב על המרטים שעלו לבוידים